

SLOVENECE velja po pošti na vse strani Jugoslavije in v Ljubljani:
za celo leto naprej . . . K 180.—
za pol leta . . . . . 90.—
za četrt leta . . . . . 45.—
za en mesec . . . . . 15.—
Za izposojništvo oceloletno K 240.—
Sobotna izdaja:
za celo leto . . . . . K 30.—
za izposojništvo . . . . . 35.—

SLOVENECE

Inserati:
Enostopna pettivrsta (59 mm široka in 3 mm visoka ali tje prostor)
za enkrat . . . . . po K 6.—
poslana itd. . . . . po K 9.—
Pri večjem naročilu popust.
Najmanjši oglas 59/9 mm K 15.
Izhaja vsak dan izveniši po udeležek in dan po prazniku ob 5. uri zjutraj.

Uredništvo je v Kopitarjevi ulici št. 6/III. Rekopiral se ne vračajo; nefrankirana pisma se ne sprejemajo. Uredn. telef. št. 50, upravn. št. 328.

Političen list za slovenski narod.

Uprava je v Kopitarjevi ul. 6. — Račun poštne hran. ljubljanske št. 650 za naročnino in št. 349 za oglase, avstr. in češko 24.797, ogr. 26.511, bosn.-herz. 7563.

Plebiscit bo 10. oktobra.

LDU Ljubljana, 23. septembra. Iz Cefovca se nam poroča: Plebiscitna komisija je ugotovila, da so sedaj izpolnjeni vsi predpogoji, določeni v saintgermainski mirovni pogodbi za izvedbo plebiscita, ki se bo vršil v coni A na dan 10. oktobra t. l.

Versko uprašenje in konstituanta.

Po znanem izreku nemškega kneza pesnika leži na dnu vseh velikih vprašanj versko. Na zunaj izgleda, kakor da bi se veliki boj, ki po vojni pretresa ves izobraženi svet, bil samo za vprašanje vsakdanjega kruha, za preproste materialne dobrine, za izenačenje najelementarnejših življenjskih pogojev. Temu v resnici ni tako. Komunistični liderji so večkrat poudarjali, da jim ni samo za najpravičnejšo rešitev socialnega problema, temveč zato, da se ustvari čisto nova duhovna kultura, kateri ima novi gospodarski red služiti samo za podlago. Ta življenjski nazor se imenuje proletarski, obstoji pa bistveno v tem, da se človeštvo otrese vseh starih predstav o svojem izvoru, smotru in ciljih, ki so baje naradni produkt kapitalističnega gospodarstva. Z drugimi besedami, emancipacija od nadnaravnih načel krščanstva je vodilna misel komunističnega programa, takorekoč njegova filozofska stran.

Racionalistični liberalizem je več ali manj izhajal iz ravno te točke. Pravzaprav je on v tem oziru le predhodnik socializma, iz katerega se je vsled gromadnega pritiska kapitalizma na mase razvil skrajni komunizem. Siromašni sloji človeštva so le posledni, ako se odklenejo evangeliji ruskih bosjakov, če je krščanstvo zmota in praznoverje. Liberalizem se je zbal posledic svoje lastne ideologije, prenesene na delavske mase, in je zato kot svetovni nazor izgubil danes vso tvorilno življenjsko moč, živčič dalje med izvestnim delom meščanske družbe samo po silni inercije. Glavni boj duhov se vrši danes samo med krščanstvom in komunizmom kot najmočnejšo protikrščansko silo, liberalizem pa niha sem in tja, išoč v boju za obstoj opore zdaj pri desnici, zdaj pri levici.

V kulturnem boju gre liberalizem skupaj s socializmom. Sicer so socialisti tu in tam stali v eni fronti s katoličani proti liberalni proticerkveni zakonodaji, to pa le iz oportunističnih razlogov, kadar so izjemne postavbe zoper Cerkev ogrožale tudi obstoj socialističnih društev. Komunisti kot stranka ekstremnih utopistov, bi do verskih društev, v prvi vrsti pa do Cerkve ne poznali prav nobenih ozirov, če bi prišli do moči. To nam dokazuje Rusija, kjer je Cerkev danes tako preganjana kakor za časa Dioklecijana. Liberalne stranke bi na zunaj ne šle tako daleč, toda v bistvu bi gotovo podpirale vsako akcijo, ki bi oslabilo Cerkev in ji odvzela vpliv

na javno življenje. To se ne da prikriti z nobenimi frazami. Zakaj vsak inteligentni človek ve, da se pod besedami »rimska vlastiteljnost«, »srednjeveško mračnjaštvo« in »duhovniška premoč« ima misliti katoliška Cerkev, ki je za nas krščanska.

V naši bodoči konstituanti bodo prišle v razpravo stvari cerkveno-političnega in versko-kulturnega značaja, ki bodo na dolgo odločevale o razvoju Cerkve in vseh krščanskih in nekrščanskih konfesij v naši državi. Fiksiral se bo splošno načelno razmerje Cerkve do države, odločilo o verskem ali laičnem značaju šole, urejale zakonske zadeve, ločitev zakona, mešani zakoni itd. Pri tem se bo razvnelo marsikaj, kar bo podobno kulturnemu boju.

Jasno in odločno treba pri tej priliki poudariti, da si mi kulturnega boja ne samo ne želimo in se ga moramo izogibati, ampak da ga smatramo za škodljivega za obstoj in konsolidiranje naše mlade države. Naša država sestoji iz več krščanskih in ene nekrščanske konfesije, katera ima tudi velike etične dobrine v sebi. Noben pameten človek danes ne zagovarja načela, da ima naša država biti izključno konfesionalna in nikdo ne stremi pri nas za uresničenjem državnih idealov Gregorija VII. ali Inokentija III. To so le bajke, ki tvorijo stari arzenal bojevnikov zoper katolištvo. Ako bi se kulturni boj izvajal samo proti katoliški Cerkvi, ne pa proti bratski pravoslavni, bi to odbilo katoliške elemente od države, ki bi se dala izriniti za orožje v takem boju, če bi se pa začel splošno proti krščanskim temeljem naše duhovne kulture, bi se proti temu vzdignil ne samo pravoslavni, temveč tudi muslimanski element. Treba pomisliti, da se pravoslavje po moskovskem cerkvenem zboru in po ustanovitvi enotne srbske patriarhije danes nahaja v stadiju prepore in da se tam že energično vzbujajo krščanske socialne sile, tako da bi kulturno-bojni elementi utegnili čez noč stati pred enotno fronto krščanskomišlečih sodržavljanov. Kako nevarno bi taka borba, ki naravno na obeh straneh vzbuja najsišnejše nagone, pretresala državo in ogrožala njeno notranje edinstvo, o tem je odveč govoriti.

Zalibog so pri nas nekateri nedalekovidni politiki že začeli s poizkusi zanesti kulturni boj v državo, seveda samo nasproti katoliškemu elementu. Demokratska stranka je svoj čas ob priliki imenovanja djakovskega škofa odrekala Sv. Stolici pravo imenovanja. Ministrstvo Davidoviča je izdelalo šolski zakon, glasom katerega bi se imel verski pouk v šoli odstraniti in nadomestiti z laično moralno, ustanavljanje zasebnih šol pa se je imelo prepovedati. Demokrat Grdič, poverjenik za prosveto v Bosni, je prepovedal marijanske kongregacije na srednjih šolah, isto je zahteval član »Narodnega kluba« Bazala za Hrvatsko, zagovarjajoč vsaj državni kontrol nad nabožnimi srednješolskimi društvi. Ban Laginja se je službeno vmešal v vprašanje mešanih zakonov in ako

bi se že vpošteval z ozirom na bratski srbski narod njegov razlog, da bi cerkvene oblasti bile v slučaju mešanih zakonov med katoliki in pravoslavni do skrajne mere popustljive, ne kaže o katoliškem mišljenju, ako je ban takrat predložil ministru, da naj vzame v pretres uvedbo civilnega zakona. Ob priliki razprave o volivnem zakonu je demokratska stranka prišla s zloglasnim »kanceljparagrafom«. To so pojavi, ki dajo veliko misliti.

Kakor že rečeno, katoliške jugoslovanske stranke ne bodo dale povoda, da se načnejo v konstituanti vprašanja, ki bi mogla izzvati državi skrajno škodljiva gibanja, izvirajoča iz borbe med religioznim in antireligioznim svetovnim naziranjem. Tak boj bi izzvale le stranke, ki bi na uredeitev bodočega razmerja med Cerkvijo in državo gledale z odločno protikrščanskega, protikatoliškega stališča. Zahteva po ločitvi Cerkve od države bi v današnjih razmerah pomenjala rešitev v neugodnem smislu za Cerkev. Za tako ločitev naš narod tudi ni pripravljen, niti bi jo razumel in bi to le razburilo duhove. Tudi bi se z ozirom na posebne razmere, v katerih živi pravoslavna Cerkev, ne dala izvesti, a da bi se to načelo moralo izvesti pricipielno za vse konfesije, se nam zdi jasno. Ne gre namreč eno Cerkev postaviti pod neugodne pogoje organizacije civilnopravnega značaja, drugo pa smatrati za javnopravno. Edino umestna in združena z najmanjšimi pretreslaji je rešitev potom konkordata, v kolikor se tiče katoliške Cerkve, popolne avtonomije, v kolikor se tiče drugih konfesij in Muslimanov. Če se bodo liberalne stranke tega načela držale, bodo storile največjo uslugo državi, njenemu edinstvu in konsolidaciji. Če ne, bo odgovornost za posledice padla edino nanje. Mi mislimo, da ga ni razumnega in rodoljubnega človeka v državi, naj bo še tako svobodomiseln, da bi radi svetovnonazornih vprašanj hotel izzvati v Jugoslaviji, ki jo čaka toliko važnih nalog neposredno življenjskega značaja, tako razburkajočo borbo, kakor je borba za in proti verskemu mišljenju. Pametne popustljivosti je povsod v politiki treba in jo bo, upamo, tudi tukaj.

Našim delegatom na pot!

Prihodnje dni se bodo v Pallanzi prekinjeni pregovori med nami in Italijani nadaljevali. Ne spuščamo se na opolzla tla prorokov in zato si tudi ne lastimo sodbe kak uspeh prinesejo pogajanja. Dobro pa vemo, na kateri osnovi bi se morala vršiti pogajanja in to hočemo poudariti, čeprav se zavedamo, da nimamo formalnega prava, dajati našim delegatom kakoršnakoli bodi navodila. Stavimo pa to predvsem za tegadelj, ker smo videli, kako se je v Pallanzi pozabljalo na mnoge in bistvene pogoje našega obstoja. Da se to ne ponovi, dvigamo še enkrat svoj glas brez ozira, ali smo poklicani ali ne.

Mi hočemo popolno rešitev jadranskega vprašanja, katero naj bo enkrat za vselej končano. Samo taka rešitev je dobra, ker vsaka druga samo odloži odločilni boj. Tudi mi dobro vemo, da pri Italijanih ni pričakovati toliko razumnosti, rešiti jadranski problem na način, ki bi za vse večne čase končal boj med nami in njimi. Zato verujemo, da ne dosežemo pri obljubljenih pogajanjih rešitve vprašanja, temveč samo njegovo odložitev. Toda tudi za slučaj odložitve vprašanja mora priti začasno kaka rešitev, ki nam omogoči dalje čakati. Absolutno ne morejo priznati nobenega kompromisa, ki bi dal Italijanom možnost svoje postojanke dan za dnem utrjevati, nami pa dan za dnem ugrabiti. Z drugimi besedami, sedanje razmere na zasedenem ozemlju se morajo izpremeniti popolnoma.

Ne poznamo nobene krivične administrativne geometrije, ki bi umetno ustvarjala okrožja z italijansko večino. Ves naš narod je eno, ves naš narod ima samo eno voljo, eno željo, da živi skupno, da si medsebojno pomaga. Zato: vsi Jugoslovani na zasedenem ozemlju so eno, tvorijo eno administrativno celoto.

Ne priznavamo na svoji zemlji nobenih tujih gospodarjev. Naš narod je vsaj tako zrel ko italijanski in zato se more upravljati sam. Radi tega zahtevamo: Vsi Jugoslovani tvorijo eno administrativno celoto in se upravljajo sami, so avtonomni!

Ne priznavamo nobenega nasilja nad našimi ljudmi, pa se naj ono kaže na sodnem, gospodarskem, političnem, šolskem ali kateremkoli polju. Zato zahtevamo od Italijanov čisto sodnijo, ki more in bo kaznovala vsako nasilje od katerekoli strani tudi fašistov, magari da nosijo deset hrbrostnih italijanskih svetinj. Zato zahtevamo od italijanske vlade, da zakliče z moško besedo vsakemu italijanskemu prenapetežu: Roke proč od slovenske šole, roke proč od pravic Jugoslovenov. Razvoj Jugoslovenov na zasedenem ozemlju je mogoč le, če imajo oni sami možnost, da čuvajo svoja prava, da si ustvarjajo vse predpogoje za uspešno gospodarsko in kulturno življenje. Zato ne priznamo avtonomije, ki je samo na papirju, temveč le realno avtonomijo, ki našim tudi to da, kar obljubljuje.

Ne priznamo nobene rešitve jadranskega vprašanja, ki ne da našemu narodu vsega, kar mu treba, da živi skoro svoje državno življenje. Država v državi, to zahtevamo, ako že mora naš človek ostati pod Italijo.

Naj nam nikdo ne govori, da Italija države v državi ne more pripustiti. Imejte samo toliko potrpežljivosti in počakajte, da pridejo Italijani s svojim načrtom, kako obvarovati italijanske manjšine pri nas. Tedaj pa uvidite, da njim princip države v državi nikakor ni tako tuj. Kar pa je za nje dobro, to more biti enkrat tudi za nas sprejemljivo.

Položaj je za nas danes sigurno ugoden. Italija je še vedno na pragu revolucije

LISTEK.

Domovina.

Avgust Strindberg. — Prevel I. S.

Češnje so polne cvetja in zolna tolče v zatišju male goščave.

Mladi mož sedi pred kmečko hišo, ki jo je vzel za poletje v najem. Brez ovratnika in brez manšet pripravlja svoj trnek in srka svež majski zrak vase, ki se meša z vonjavo tobakovega dima.

Njegova mlada žena je poleg, in mu izpraznjuje potno torbo, in otroci se igrajo v vrtu, kjer so tulpe in narcise jedva pogledale iz tal.

»Res, lepo je biti na deželi!« zakliče mož. »Kako se mi gabi mesto!«

In pokazal je na oblake dima, ki so ležali daleč na obzorju, v smeri, kjer je ležalo v daljavi mesto.

»Ko bo pa prišla jesen, se ti bo gabila dežela in boš pel hvalo mestu,« je odgovorila žena.

»Ti misliš, da je to vprašanje torlote ali mraza?«

»Da, zakaj ne.«
Toda otroci so pritekli in vpili iz ponega grla:

»Lastavice, lastavice, tamle prihajajo!«

Zrak je odmeval od čvrčanja prihajajočih lastavic, ki so prišle, da si ogledajo gnezda od prejšnjega leta, ki so bila pritrjena pod podstrešjem.

»Lastavice prinašajo srečo v hišo! Ali ne, mama?« je vprašal najmlajši.

»Da, moj otrok,« je odgovorila mati.

»Zato moramo pustiti njih gnezda v hiši. Zapomnite si to, otroci moji, in glejte, kako ljubijo svojo domovino. Vedno se vrnejo zopet nazaj!«

»K njih prvi ljubezni,« je presekal mož besedo. »V jeseni pa gredo zopet isto pot kot jaz.«

Lastavice, ki so seделе na brzozavni žici, so začele ščebetati:

»Vse je, kot je bilo poprej. Samo možiček tu se je nekoliko postaral.«

»V tej tuji deželi mora biti zelo huda zima.«

»Da, o tej zimi nam pripovedujejo bratci čudovite stvari.«

»Na našem jugu je boljše, samo če bi ubogi felahi ne razpenjali svojih mrež in nas pekli in jedli.«

»Egiptovska vera je slaba vera, ki dovoljuje domačinom, da jedo nas, lastavice. V tem oziru je vera severnjakov boljša.«

»Prav lepa dežela je to, da se pride vanjo na letovišče, toda domovina ima vseeno prednost.«

»Toda težko delo je to, napraviti to ženitovanjsko potovanje vsako leto.«

»Mnogo stoletij je že to v navadi, tako, da je postal sever naš rojstni kraj.«

»Pravijo, da delajo severni ljudje svoja ženitovanjska potovanja na naš jug.«

»Vračajo nam obiske.«

Dateljni so bili že v drugič odzoreli, jesenski dež je znova ozelenel pašnike, Nil je narasel in komarji so začeli polagati zalego v trsje svete reke.

Uboji felahi je ležal pred svojo kočjo in grel svoj skriviljeni hrbet na solncu.

Njegova žena je mela na ročnem mlinu »dura«.

Izstradanji otroci so se zabavali s tem da so se obmetavali z blatom v rjave oblake.

»Nič rib, nič ptic; sama dura,« je vzdihnil felahi in poškilil na svojo ženo. Žena flegmatično.

»Ti ležiš tu in se steguješ, četudi se se lastavice vrnile,« je odgovorila njegova žena flegmatično.

»Lastavice? Kaj se ti blede?«

»Da, danes zjutraj sem jih videla, ke so se podile ob rečni strugi.«

»Tedaj bomo jedli pečenko! Dajte mi hitro mreže! Alah, bodi zahvaljen! Ah, ljubiti ptički, ki ne pozabite svoje domovine.«

Lastavice pa se zibljejo na trsju in ščebetajo:

»Lepa dežela, v kateri jedo nas, lastavice.«

»Da, toda solnce sije, muhe so dobre dežela je krasna!«

»Za en čas, da. Vse je dobro v naši deželi, le ptičje mreže ne. In naša dežela je to vendar le.«

»Naša druga domovina. Ubi bčne, ibi patria. Kjer se dobro je, tam je naša domovina.«

